

den fremstillet af en nær Slægtning af den afdøde Køhler Søndag Aften. Naar det ærede Medlem siger, at der i „Børsen“ havde staaet en lignende og endnu værre Artikel, og at jeg ikke havde søgt at stoppe den, saa vil jeg sige, at den Artikel i „Børsen“ havde jeg ikke læst, og jeg har saamænd ikke læst den den Dag i Dag. Det er den ene Del af det ærede Medlems Udtalelser til mig. Men saa kom det ærede Medlem jo — sikkert i en levende Følelse af, at hans første Angreb paa mig var mislykkedes, og at han maatte lægge ud paa en ny Bøve — med et nyt Angreb paa mig, idet han fremsatte en lang Række mere eller mindre grove Insinuationer mod mig. Det ærede Medlem fulgte den 2000 Aar gamle Receipt: „Rak dristig ned, noget bliver der altid hængende“. Jeg tror nu, at dette Ordsprog denne Gang skal komme til at slaa fejl, og at der ikke skal blive noget hængende af det, som det ærede Medlem har villet hæfte paa mig. Jeg tror ogsaa, at det er den Slags Angreb, der langt, langt mere skader den, der fremsætter dem, end den, mod hvem Angrebet er rettet, og jeg tror, at jeg egentlig meget godt kunde lade være med at imødegaa det ærede Medlems Insinuationer. Men jeg skal alligevel tage dem op enkeltvis, hver for sig, til Behandling.

Det ærede Medlem begyndte med at gaa 28 Aar tilbage i Tiden og spurgte til en Sagførerforretning, jeg havde i gamle Dage angaaende „Trudsholm“. Jeg skal derom oplyse, at min Virksomhed ved denne Sagførerforretning bestod i, at jeg for en sekundær Prioritets-haver gav Møde og varetog hans Interesser ved Auktionerne over Hovedgaarden „Trudsholm“, Auktioner, der, før jeg fik noget med Sagen at gøre, vare iværksatte af en herværende Bank, som havde Prioritet forud. Der er ikke i denne Sag noget som helst, som med Føje kan bebrejdes mig. Det ærede Medlem talte endvidere om noget, der passerede for noget over 15 Aar siden, den Gang, da jeg første Gang stillede mig til Valg, idet han talte om nogle Forhandlinger, som jeg havde med det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen), og gerne vilde have noget at vide derom. Jeg kan nu ikke forstaa, at det ærede Medlem er saa nysgerrigt, thi det, der passerede ved den Lejlighed, kom jo 3 Aar efter, i 1895, altsaa for over 12 Aar siden, offentlig frem, da det ærede Medlem for Hillerød og jeg kom op at nappes om den Ting, og vi skrev Breve om det — ikke private

Breve, men Breve i Aviserne. Der kan det ærede Medlem læse sig til det hele, saa han behøver virkelig ikke at spille det høje Tings Tid med at forlange Forklaring derover.

Saa taler det ærede Medlem om noget, som han velvilligt kalder „det store Albertiske Byggekrak ude i Jægersborggade, det store Ejendoms-kompleks derude, hvori i sin Tid den sjællandske Bondestands Sparekasse havde mange Penge staaende.“ Siden taler det ærede Medlem om, at ved dette Byggekrak var der tre Mænd, hvoraf jeg var den ene, der tilsammen tabte saadan noget som en Million Kroner. Det er en ordentlig Mundfuld, det ærede Medlem tager der. Se, det forholder sig saadan, at for ca. 20 Aar siden anbragte den sjællandske Bondestands Sparekasse en Del Penge paa 1ste Prioritet i en Del Ejendomme ude i Jægersborggade. Det viste sig senere, det var en Ting, jeg blev angrebet for paa den Tid, da Hørups Fald skulde hævnes, og da det skulde hævnes gennem min Stilling i Sparekassen. Det har senere vist sig, at de Penge, der bleve anbragte der i 1ste Prioritet, stode fuldstændig solidt. Der var i disse Ejendomme nogle sekundære Prioritetsobligationer. Deraf erhvervede jeg ved Tid og Lejlighed for min egen Regning en Del, omtrent en Fjerdedel. Jeg gjorde dette bl. a., fordi jeg havde den Mening, at disse Ejendomme ikke blot gave fortrinlig Sikkerhed for 1ste Prioritet, men at der ogsaa var Sikkerhed til Stede derudover. Der var tre andre Mænd, som ejede eller efterhaanden kom til at eje de andre 2den Prioritetsobligationer i disse Ejendomme. Saa skete der det, at i 1899, altsaa for 8 Aar siden, bleve vi fire enige om at lette Administrationen af disse Ejendomme, som det havde vist sig, at vi bleve nødte til at overtage, vi bleve enige om at slaa dem alle sammen i et Aktieselskab. Men den Gang dette Aktieselskab blev dannet, blev den sjællandske Bondestands Sparekasses Prioritetsobligationer indfrie og udslettede af Pantebogen. Det viste sig nemlig, at der meget vel ogsaa ad anden Vej — det var for øvrigt noget, jeg havde vidst hele Tiden — kunde skaffes de fornødne Penge til Dækning deraf. Saa skete der det, at den Mand, der administrerede Ejendommene, Murmester Schioldann, blev forhadet af Socialdemokraterne paa Grund af sin Stilling under den store Lockout, og Socialdemokraterne dannede saa en hemmelig Ring — der er senere blevet pralet offentligt dermed i Bladet „So-